

{سلسنتن ترتاب}

كانسار سلسنتن ترتاب ابوالفارس در جنوب شرق رامهرمز، اهواز در حدود ۴ تا ۵ كيلومتر و به صورت لايه‌اي دارای رخنمون است. ماده معدنی با سنگ همبر چين خورده است و بين آهك توده‌اي زيرين و آهك شيلي سازند آسماری قرار دارد. سلسنتن دانه شكری با شكل ظاهري سلسنتن همراه با ادخال‌هايی از انيدريت، ژيپس و كلسيت نشانه جانشيني Sr به جای Ca در سولفات كلسيم و كربنات كلسيم است. ساخت‌هاي زبرا، رگه‌اي، بلورهاي موزاييكي سلسنتن با زواياي ۱۲۰ درجه، به دام افتادن بلورهاي ريز خودشكل درون بلورهاي بزرگتر و بي‌شكل، قطع شدگی بلورهاي سلسنتن نسل اول توسط آهك اسپاری و سلسنتن؛ اثرات دياژنز تاخيري و فرآيندهاي اپيژنتيك را بر سلسنتن‌ها نشان می‌دهد. نسبت استرانسيوم به كلسيم در نمونه‌هاي سلسنتيني بيش از ۷۵۰۰ برابر نسبت به مقدار آب دريا غني شده است. مقدار SrO با مقدار SO3 همبستگي بالايی (۰.۹۹۸) دارد. نتايج تجزيه شيميائي عناصر كمياب نيز تاثير فرآيندهاي اپيژنتيك را تايد مي‌كند. مقدار عناصر Ba، Cu، Zn و Pb دارای تغييرات آشكاري است كه برای جداسازی دو نسل كانی زايی موثر است، كه در نسل اول اين مقادير كمتر از نسل دوم می‌باشد. شوراب‌هاي آزاد شده از سازند شيلي نشان می‌دهد كه در چاتين پايانی و آكي‌تائين آغازی مركز حوضه (محل كنونی اين كانسار) در اين زمان بالا آمده است. نوسانات سطح آب دريا در اين زمان محيط مناسبی برای رشد جلبك‌هاي خانواده سيانوفيسس (بين جزرومد تا بالای جزرومد) فراهم می‌كند. ته‌نشيني ژيپس و انيدريت در اين محيط سولفات لازم را تايمين کرده است. استرانسيوم آزاد شده از دولوميتی شدن سازند آسماری ميانی، موجب اشباع آب نسبت به استرانسيوم و ته نشست سلسنتن نسل اول می‌شود. پيشروي دريای بوردیگالين منجر به پوشيده شدن و محفوظ ماندن سلسنتن‌ها از فرسایش شده است. فاز كوهزايی ميوسن ميانی موجب دياژنز مجدد، چين‌خوردگی و تشكيل سلسنتن‌هايی با ساخت زبرا، اپيژنتيك، رگه‌اي و ژئودی نسل دوم شده است.